Navždy

Niektoré pravdy bolia,
iné dávajú druhú šancu.

ANDREA SRIMOVÁ

MOTÝĽ

Navždy

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli romány:

Milen(k)a
Tajomstvá a sľuby
Karma
29. február
Posledná kapitola
Modlitba za krutých
Dotkni sa ohňa
Chodba hrôzy
Sama v búrke
Popol a hriech
Bludisko
Lavína
Za dverami mojich snov
Dáždnik pre Tamaru
Kámasútra našich klamstiev
Nech prší, keď plačem
Amnestia na zradu

Navždy

ANDREA S. RIMOVÁ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

NAVŽDY

Copyright © Andrea Rimová, 2026
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Mark Owen/Trevillion Images
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2026
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón: 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Žiadna časť tejto knihy nemá slúžiť na účely trénovania systémov umelej inteligencie.
Ďakujeme, že ste si kúpili legálne vydanie tejto knihy a rešpektujete autorské práva.

ISBN 978-80-8164-474-0

Niektoré pravdy bolia, iné dávajú druhú šancu.

Milovaná dcérka Barborka,

túto knihu som dokončila krátko po oslave tvojich deviatych narodenín. Opäť si pri mne stála počas celého procesu písania. Nakreslila si mi plán kaviarne, v ktorej sa odohráva časť deja, aby sa mi ľahšie písalo, pomohla si mi aj s jej názvom. Ja som ti z vďaky za to vložila do príbehu psíka, ktorému si vymyslela rozkošné meno. Rozprávala si sa so mnou o postavách, chcela si vedieť, o čom práve píšem, aj keď si na moje príbehy ešte primalá. Uisťovala si ma, že to stihnem do stanoveného termínu a že to bude super kniha. Ďakujem, žabka moja.

Prekvapuješ ma svojou vynaliezavosťou, zvedavosťou a obrovskou láskou ku knihám. Stále hráš tenis, miluješ korčule, plávanie a vodu, kreslíš milé kapybary v rôznych pózach a tvoríš neuveriteľné stavby v Minecrafte.

Tvoja fantázia nemá hranice rovnako ako moja láska k tebe, Barborka.

Rastieš ako z vody a už sa nemusím zohnúť, keď si ťa chcem vystískať. Stáva sa z teba malá slečna s veľkými očami, ktoré hľadajú vo všetkom niečo pozitívne a krásne. Ostaň taká, aká si, zlatíčko moje. Som na teba veľmi pyšná a aj keď sa zas opakujem, som šťastná, že ťa mám.

S láskou maminka

S láskou venujem svojej sestre Katke, ktorú obdivujem za jej silu, odvahu, šikovnosť, za svetlo, ktorým dokáže rozžiariť aj tú najväčšiu tmu a za jej veľké srdce. Nech ti táto kniha pripomína, že pre mňa budeš NAVŽDY výnimočná. ❤

PROLÓG

Zvuk Kamiliných krokov sa rozliehal po chodníku, ktorý ešte nestihol uschnúť po výdatnom októbrovom daždi. Náhlivo kládla jednu nohu pred druhú, srdce v hrudi jej tĺklo dvakrát rýchlejšie ako bežne a strach ju opantal natoľko, že jej zbeleli hánky na rukách, v ktorých tuho zvierala kabelku.

Netušila, čo presne sa stalo. Dostala útržkovité informácie, ktoré ju zdvihli z gauča od dokumentárneho filmu o obdobiach sucha na africkej púšti Kalahari a prinútili bežať do prístrešku pred domom. Nasadla do auta a pokojná nedeľa zrazu prestala existovať.

Cestu do nemocnice si vôbec nepamätala. V ušiach jej rezonovalo jediné: *Olíviu napadli.*

Je zranená.

Nezaujímalo ju, čo presne sa stalo. Vedela, že aj na to príde a dozvie sa všetko potrebné. Teraz ju trápilo len to, či je v poriadku.

Vyhýbala sa mlákam na chodníku, ktorý viedol z parkoviska priamo k hlavnému vchodu, ale len preto, aby tak intenzívne nemyslela na ten hlúpy incident, ktorý sa odohral medzi Olíviou a Leou dnes ráno. Premočené topánky by jej neprekážali. Dnes by jej neprekážalo nič, iba ak by jej povedali, že je na všetko neskoro a jej dcéra…

Panebože, len to nie!

Nemala predstavu, ktorým smerom sa má vydať. Samozrejme, v tejto nemocnici bola veľakrát. Tu priviedla na svet svoje deti, tu jej trhali zuby a mužovi operovali slepé črevo, sem chodievala na pravidelné gynekologické prehliadky, či na očné vyšetrenia so zhoršujúcim sa zrakom.

Nikdy sa sem nenáhlila za podobných okolností.

Keď sa pred ňou otvorili dvere na fotobunku, zalapala po dychu. Do nosa jej udrela známa aróma dezinfekčných prostriedkov typická pre nemocnice. Uprostred veľkého otvoreného priestoru sa vynímal informačný pult, za ktorým sedela žena približne v jej veku. Kulisu nemocničného vestibulu dotváralo zopár ľudí pohybujúcich sa rôznymi smermi, každý s iným cieľom.

Ucítila vôňu lacnej kávy z automatu zmiešanú s potom a výparmi z gulášovej polievky z neďalekého bufetu. Hlasnú vravu ľudí sediacich na plastových stoličkách rozmiestnených vo vestibule úplne vytesnila z uší.

Potrebovala vedieť jediné: *Kde je Olívia?*

Podišla k žene za pultom a skôr ako stihla niečo povedať, začula za sebou známy hlas.

„Mami!"

Otočila sa a zbadala svoju staršiu dcéru Leu náhliacu sa jej do náruče.

„Kam máme ísť?" vysúkala zo seba, kým ju objímala okolo útlych pliec.

„Hneď to zistím. Práve som prišla," oznámila Lea a vyslobodila sa z pevného zovretia maminých rúk.

Nevyzvedala, prečo mama prišla sama ani kde trčí otec namiesto toho, aby tu bol s ňou.

Naklonila sa k panej za informačným pultom a po krátkom rozhovore chytila mamu za lakeť a ťahala ju chodbou k výťahu.

Napriek miestu, na ktorom sa ocitli, sa zrazu Kamila cítila istejšia. Akoby z nej opadla časť obáv, keď tu už nebola sama, ale s Leou. Uvedomovala si, že je to hlúposť a to, že sú tu dve, ešte neznamená, že sa dozvedia lepšie správy, ako keby tu bola sama.

Napriek tomu sa jej už tak netriasli kolená a jej dych sa postupne spomaľoval. Aj srdce sa trochu upokojilo, už netĺklo ako opreteky, a Kamila sa konečne zhlboka nadýchla a silnejšie stisla Leinu ruku.

„Vieš niečo nové?“ opýtala sa dcéra mamy, kým čakali na výťah.

„Nie, iba to, čo mi povedala do telefónu, kým prišla sanitka. Napadli ju, ale neviem kto, kde ani prečo. Ak však bola schopná zavolať si pomoc, dedukujem, že to nemôže byť také zlé. Aspoň tomu chcem veriť.“

„Panebože, nech máš pravdu.“ Lea zopäla ruky a privrela oči.

Kamila nervózne prešľapovala z nohy na nohu a upravenými nechtami klopala po ovládacom paneli výťahu, akoby tým mohla urýchliť jeho príchod.

Ubehlo ešte zopár minút, kým sa ozval zvuk, na ktorý obe tak úpenlivo čakali. Z výťahu vystúpil starší pár, žena sa opierala o francúzske barly. Kamila im pridržala dvere, aj keď mala chuť vrhnúť sa čo najskôr do kabínky, zavrieť za sebou a nechať sa viesť dcérou.

„Čo povedala tá pani na informáciách?“ vyzvedala od Ley, keď sa výťah pohol.

„Nič. Iba ma nasmerovala na oddelenie, kam máme ísť.“

„Nie je náhodou urgentný príjem dole?“ zamyslela sa Kamila.

„To áno, ale Olíviu previezli na chirurgiu. Detaily sa dozvieme hore."

„Ach," dostala zo seba staršia žena a vytiahla si z vrecka plášťa vreckovku.

Utrela si oči, z ktorých sa jej rozkotúľali po lícach slzy.

Obe si v duchu predstavovali rôzne scenáre. Oddelenie chirurgie nebolo slovné spojenie, ktoré by si priali počuť. Vlastne si nepriali počuť názov žiadneho z oddelení v tejto nemocnici. Ani jedna tu nechcela tráviť nedeľný večer, v strachu zvierajúcom celé vnútro, v obavách, že stratia kus toho úžasného trojlístka, ktorý spolu aj napriek poslednej nezmyselnej hádke tvorili.

„Tento výťah sa vlečie ako slimák, dokelu," dudrala Lea.

Keď konečne vystúpili, obe sa zarazili. Na chodbe stáli dvaja policajti v uniformách, žena a muž. Boli zabratí v rozhovore s recepčnou, ktorá im odpovedala tichým hlasom.

Kamila si vymenila s dcérou pohľad a vykročili k nim.

„Dobrý deň," prehovorila Lea. „Prišli sme za Olíviou Kubertovou. Som jej sestra."

„A ja mama," ozvala sa Kamila do ticha, ktoré nastalo.

Policajtka na ne vrhla súcitný pohľad, akoby vedela niečo, čo ony zatiaľ ani netušili.

„Ako je na tom moja dcéra?" opýtala sa Kamila bez ohľadu na to, že vstúpili do prebiehajúceho rozhovoru.

Lakťami sa oprela o pult a rečou tela naznačila, že nemieni odísť, kým jej nebudú poskytnuté odpovede.

Recepčná vrhla spýtavý pohľad na ženu v uniforme. Tá jej rozhodne prikývla.

„Vašu dcéru práve operujú. Má zlomeninu predlaktia a zopár ďalších menších zranení, ale bude v poriadku," začala.

Kamila s Leou sa upli na posledné tri vyslovené slová. Zneli im v ušiach ako krásna melódia, pomaly prenikali do ich mozgu a v kombinácii s prívetivým úsmevom zamestnankyne nemocnice ich zbavovali napätia, strachu a úzkosti, ktorá im zvierala hrdlá.

Na moment sa zdalo, že nič ďalšie nepotrebujú počuť, že si vystačia s oznámením, že Olívia bude v poriadku. Na ničom už nezáležalo, len na tom, že o ňu neprídu, že bude naďalej súčasťou ich životov a že celá táto situácia im dáva znamenie, aby začali odznova tam, kde to pokazili.

Kamila zvesila plecia, odstúpila od pultu, ktorého sa priam majetnícky zhostila, keď sa oň oprela, a usmiala sa na Leu.

„Vďakabohu," zašepkala.

„Prepáčte, ale chceli by sme sa s vami pozhovárať," vstúpila medzi ne policajtka a naznačila im, aby ju nasledovali.

Vykročili k sedadlám v rohu chodby. Kamila mala pocit, že sa vznáša. Fakt, že jej dieťa bude v poriadku, bol nadradený všetkému, čo malo prísť. Akoby jej zrazu narástli krídla, ktoré jej umožňovali letieť ďaleko od zlého a nespravodlivého sveta, pretože to jediné, na čom jej záležalo, bol život a zdravie vlastných detí.

„Čo presne sa stalo mojej sestre?" začula Lein hlas.

„Prijali sme hlásenie na tiesňovú linku, že bola napadnutá. Boli sme najbližšie k miestu, kde k tomu došlo."

„Kde sa to stalo?" pridala sa Kamila, usádzajúc sa na sedadlo pri stene.

Tentoraz prehovoril policajt. Mal hlboký hlas a výrazne husté obočie.

„Ležala na zemi pred fitnescentrom *Happy*. Vravela, že tam pracuje ako trénerka."

Bola to pravda. Olívia milovala šport už od základnej školy. Žila pohybom a starostlivosť o telo bola pre ňu niečím posvätným. Ako dieťa mala obdobie, keď sa zatúžila venovať hudbe, a Kamila ju ochotne priviedla do umeleckej školy, ale dopadlo to fiaskom z viacerých dôvodov, na ktoré teraz nechcela myslieť. Športu sa našťastie oddala telom i dušou a na klavír zabudla.

„Áno, moja sestra je trénerka. Prepadli ju cestou z práce? Viete, kto to bol? Chytili ste ich?“ nechala sa Lea uniesť svojou zvedavosťou, keď sa zložila na sedadlo vedľa mamy.

„Zatiaľ toho veľa nevieme, ale zistíme, čo sa stalo,“ zastavil ju policajt prísnym tónom.

Do rozhovoru sa znova zapojila jeho kolegyňa. Bolo vidno, že hľadá správne slová, aby nevyvolala ešte väčšiu paniku.

„Nebola v stave, aby mohla vypovedať, ale vypočujeme ju hneď, ako to bude možné. Odkiaľ ste sa o tom dozvedeli?“

Posadila sa vedľa Ley, kým muž zostal stáť a týčil sa pred nimi ako stĺp. Všetkým to bolo jedno. Policajtka vytiahla z vrecka malý zápisník a niečo si doň poznačila.

„Volala mi. Povedala iba, že ju napadli a že je zranená. V pozadí som počula sirénu,“ vysvetľovala Kamila.

„Má vaša dcéra nejakých nepriateľov?“

Kamila vrhla na policajtku začudovaný pohľad. „Nemyslím si. Je tvrdá a vždy si dokáže poradiť.“

„Viete niečo o útočníkoch? Tá posilňovňa predsa nie je na odľahlom mieste. Určite niekto niečo videl,“ poznamenala Lea a preskakovala pohľadom zo ženy na muža.

Jeho výraz jej našepkával, čo si o nej pravdepodobne myslí. Čakala, že povie niečo uštipačné, ale potom prehovoril umierneným tónom. Možno mala na tom zásluhu jeho kolegyňa, ktorá mu očami naznačila, aby sa miernil.

„Všetko má svoju postupnosť. Naši kolegovia sú v teréne a zaisťujú stopy. Zistíme, čo sa stalo, len to nebude hneď."

„Zapíšem si vaše údaje, aby sme sa s vami mohli spojiť," usmiala sa žena v uniforme, zjavne potešená, že muž zmenil rétoriku a tón hlasu.

„Nepovedali vám, ako dlho potrvá tá operácia?" chcela vedieť Lea.

„Závisí to od typu a zložitosti zranenia. Nejaký čas uplynie, kým sa preberie z narkózy. Vraj sa k nej dostaneme najskôr o tri hodiny."

Žena vstala a odložila si zápisník do vnútorného vrecka bundy. Uniforma jej svedčala a výraz na jej tvári vzbudzoval dôveru v jej schopnosti.

„Kolega tu počká, ja musím zájsť na stanicu, ale vrátim sa, aby sme ju vypočuli čo najskôr."

Kamila prikývla. Nechcela sa pýtať, či jej dcére hrozí ďalší útok, ale s policajtom nablízku sa cítila bezpečnejšie.

„Olíviu si tu určite nejaký čas nechajú a bude potrebovať pyžamo, župan a podobne. Zastavte sa na recepcii, pani vám spresní, čo presne máte priniesť. Je veľmi milá," povedala policajtka na odchode.

Aj vy ste milá, chcela zakričať Lea, ale nevydala zo seba ani hláska. Iba prikývla a sledovala, ako žena odchádza smerom k výťahu, z ktorého pred chvíľou vystúpili.

Začalo na ňu doliehať to, čo sa stalo.

Moju sestru niekto napadol.

Má zlomeninu a bohviečo ešte.

Spomínala si na ich posledný rozhovor a bolo jej do plaču. Vyhrotené emócie, nespravodlivé obvinenia, urážky, ktoré ani jedna nemyslela vážne.

Všimla si, že mama vstala a kráča k recepcii. A aj to, že policajt sa usadil tesne vedľa dverí s nápisom *Operačné sály. Zákaz vstupu.*

Zahnala výčitky svedomia. Ťažili ju ako bowlingová guľa, ktorú človek drží pridlho v jednej ruke, a vydala sa za mamou.

Stála vedľa nej a prizerala sa, ako si do mobilu značí všetko, čo majú priniesť Olívii. Potom sa mlčky vydali k výťahu. Policajt im kývol na pozdrav, a keď sa výťah s nimi pohol, objala mamu.

„Dúfam, že naozaj bude v poriadku," zamumlala Kamila, tisnúc sa k staršej dcére.

„Neboj sa, bude," upokojovala ju a sama v duchu premýšľala, dokedy bude schopná predstierať, že mama nemôže za to, že ich vzťah získal vážnu trhlinu.

Teraz nebol vhodný čas riešiť to, ale Lea vedela, že dnešok je výsledkom súhry mnohých faktorov, ktoré sa podpísali na jej naštrbenom vzťahu so sestrou. A že kľúčom k všetkému bola mama.

Nešlo o hádky, závisť, žiarlivosť či neférové správanie. A ani o to, že každá videla svet z inej perspektívy. Išlo o svet, ktorý im mama naservírovala na základoch otriasajúcich sa pod vplyvom klamstiev.

1

Som Olívia, mám tridsať rokov a žijem sama v peknom podnájme, na ktorý si zarábam ako trénerka v posilňovni. Moja práca priamo súvisí s vášňou môjho života – cvičením. Mám rada aj cestovanie a varenie. V budúcnosti sa nechcem venovať ničomu inému. Som slobodná, bezdetná a spokojná.

Asi tak by som sa v skratke predstavila ľuďom, ktorí ma nepoznajú. Istotne by ma mnohí karieristi hneď zaškatuľkovali, pretože nemám žiadne vyššie profesijné ciele. Rovnako aj mamičky, pre ktoré sa malé ukričané deti stali zmyslom ich života.

Ďakujem, neprosím.

Aspoň zatiaľ nie.

Pripadám si smiešne, keď sa dívam do zrkadla, špúlim pery a obzerám si vyšportované brucho – výsledok poctivej driny a správnych stravovacích návykov.

Dnes to budem celé opäť vysvetľovať novej klientke.

Celkom som sa na to tešila. Zmeniť niekomu od základov jeho aktuálny život, ktorý ho neuspokojuje, ale, naopak, frustruje, sa stalo mojím poslaním.

Dnešný svet vyžaduje od ľudí veľa bez ohľadu na to, v akej sfére pôsobia. Až to napokon vzdajú a vyberú si ľahšiu cestu, čo sa týka jedla, pohybu aj duševnej rovnováhy.

Pozrela som sa na hodinky na zápästí. Do prvého stretnutia s klientkou mi ostávala necelá hodina. Bolo dostatok času na chutnú kávu v *Zrnku*. Siahla som po športovej taške a vykročila z bytu.

Na malých mestách som vždy milovala to, že je všetko v pešom dosahu. Niečo ďalej, niečo veľmi blízko, ale všetko dostupné.

Väčšina mojich klientov chodievala do práce autom, vraj aby ušetrili čas a boli doma skôr, lenže potom bez problémov venovali ušetrený čas bezvýznamnému skrolovaniu v mobile. Nerozumela som tomu a vnútorne som cítila, že je mojím poslaním ukázať im, že existujú aj iné cesty. Také, ktoré im pomôžu zvládať bolesti v krížoch či bleskové priberanie.

Kaviareň *Zrnko* bola len desať minút peši od môjho bytu. Okrem dokonalej vône, ktorá ma zakaždým prinútila hneď vo vstupe nadýchnuť sa zhlboka niekoľkokrát po sebe, som na nej oceňovala obsluhu. Moja sestra Lea tam pracovala od jej otvorenia už zopár rokov. Majiteľmi kaviarne boli rodičia jej najlepšej priateľky zo školy, s ktorou tam začínali ako brigádničky.

Vošla som dnu, tradične som dovolila káve ulahodiť mojim čuchovým bunkám a zamierila som rovno k sestre, ktorá práve dopĺňala zrnkovú kávu do obrovskej mašiny za pultom.

„Ahoj!“ zvolala som zvesela. „Urobíš mi kapučíno, prosím?“

Keď ma zbadala, zoširoka sa usmiala a odhalila dva rady dokonalých rovných zubov, ktoré som jej vždy závidela.

„Vitaj, drahá. Hneď to bude. Ideš do práce?“

„Áno, no ešte mám čas. Tak ako bolo na dovolenke. Čo Vilo? Rozhýbal sa?“

Lea na mňa vrhla kárajúci pohľad.

„Mali sme sa super, Morava je naozaj neskutočne krásna, ale víno nechcem piť niekoľko najbližších mesiacov."

Lea sa pustila do prípravy kapučína, na moje posledné dve otázky nereagovala.

Obzrela som sa po kaviarni. Myslela som si, že sa sestra zdráha odpovedať, pretože tu nie je sama, ale nebolo tomu tak. *Zrnko* zívalo prázdnotou, okrem nás tu nebol nik iný. Došlo mi, že otvorila len pred chvíľou a ešte nestihla zapnúť rádio.

„Stalo sa niečo?" nedala som jej pokoj.

Lea mi kývla, aby som si išla sadnúť k stolu a nepostávala pri bare so športovou taškou prehodenou cez plece. Poslúchla som, z jej výrazu na tvári som vyčítala, že toto je na dlhšie. Veľmi ma zaujímalo, čo mi chce povedať. Vždy sme si boli blízke a bola som pripravená vypočuť ju.

Sadla som si k stolu hneď vľavo od baru. Krátko nato Lea predo mňa položila šálku s kapučínom, v ktorého pene vytvarovala pomocou škorice a napeneného mlieka srdce.

„Niekedy mám pocit, že ja a Vilo sa k sebe vôbec nehodíme. Akoby sme sedeli v tej istej loďke, ale každý na inej strane."

Pozorne som ju počúvala. Jej prirovnanie ma zaujalo, čakala som, čo bude nasledovať. Vilo bol podľa môjho názoru pre Leu priam stvorený.

„Vieš, plavíme sa spolu, ale každý z nás vesluje iným tempom a aj hĺbka záberov je u každého z nás iná. Preto tá loď nejde vpred pomaly a plynulo, ale roztrasene."

Nevydržala som a vybuchla som do smiechu, aj keď som vedela, že sestre tým vôbec nepomáham.

„To nie je na smiech, Olívia!" pokarhala ma a odpila si z vody, v ktorej plávalo zopár plátkov pomaranča. „Vylievam si tu svoje srdce a ty sa na tom zabávaš!"

Mala pravdu. *Musím sa viac ovládať.*

„Prepáč. Nesmejem sa z tvojich pocitov, ale zo slov, ktorými ich opisuješ. Myslím si, že si mimo. Ty a Vilo ste spolu skvelý tím."

„Ja neviem. Chcela som ísť do Talianska, on vybral Moravu. Ja som prahla po spoznávaní Florencie, no on by v tých vinohradoch na Morave zostal hádam aj natrvalo, keby mohol."

„Nikde nie je napísané, že nemôžete ísť aj do Talianska. Kúp mu k narodeninám letenku a máš to vybavené. Vzťah je vždy o kompromisoch. Teraz si sa prispôsobila ty jemu, nabudúce sa prispôsobí on tebe," povzbudzovala som ju, aj keď som bola posledná vhodná poradkyňa v oblasti vzťahov.

„Viem, že máš pravdu, aj keď netuším, odkiaľ sa to v tebe vzalo," neodpustila si rypnutie.

Narážala na to, že som doteraz nemala žiaden seriózny vzťah, ktorý by trval dlhšie ako zopár mesiacov. Ja som však verila, že byť s človekom, s ktorým si nemám čo povedať, je strata času.

„Takže si nedostala žiaden prsteň," skonštatovala som, keď som si prezrela jej prsty na rukách.

„Nie a to je možno tá chyba. Mama, Lucka aj ty ste ma svojimi rečami priviedli k zbytočným očakávaniam. Keď sa Vilo stratil medzi viničmi, podvedome som verila, že ho za tým ďalším nájdem v polohe kľačmo, so zamatovou škatuľkou a vzrušením v očiach. Nič. Precízne som preskúmala každý pohár, z ktorého som sa išla napiť, aby mi náhodou nezabehlo, keby v ňom bol prsteň. Prd makový. Načisto ste ma zmagorili."

Čiastočne mala pravdu. Možno sme to s mamou a jej kamarátkou Luciou prehnali, ale Lea s Vilom tvorili stabilný

pár, bývali spolu, mali spoločného psíka a akosi sme si ju nevedeli predstaviť s niekým iným.

Asi sme mali mlčať a nepodsúvať jej naše dohady o ich zasnúbení.

Možno by som s ním mohla hodiť reč a zistiť, či to so sestrou myslí vážne.

Doteraz som o tom nepochybovala, ale počúvajúc o jej sklamaní som si prestala byť istá.

„Máš pocit, že ho miluješ menej, keď sa s tebou zatiaľ nezasnúbil?"

Lea sa zamračila, akoby som práve vyhlásila niečo absolútne absurdné.

„Nie! Jasné, že nie! Z mojej strany sa nič nemení. Žijeme spolu, plánujeme spoločnú rodinu, ale neviem na to prestať myslieť. Akoby sme zrazu neboli úplní. Hľadám na ňom chyby, hovorím tu o veslovaní v inom tempe, ale to len preto, lebo sa nezachoval, ako som očakávala. Nemala som vás počúvať."

„My sme mali držať huby," vyhlásila som rozhodne. „Pozri sa na to takto. Ja som oslávila tridsať. Nízkokalorickou tortou. Chlapov zaujímam, len kým sa s nimi nevyspím. Chcú vedieť, aké to je hladkať tehličky na ženskom bruchu, ale potom aj tak zatúžia po plnších tvaroch a nájdu si ženu, pri ktorej budú sami vynikať. Lucka? Tá prechádza zo zlého vzťahu do horšieho, je emotívne rozladená natoľko, že už ani nevie, čo chce od života. A mama? Ktovie, či by nebola stará dievka, keby ju vtedy otec nenabúchal… Takže čo už len môžeš očakávať od nás troch?"

Lea sa na mňa zhrozene pozrela a potom to nevydržala a vybuchla do smiechu. „Ty si šialená."

Pridala som sa k nej. „Čo sa ti nepozdáva na mojom zhrnutí?"

„Nič. Ty si sama, lebo miluješ slobodu. Lucka sa rada trápi. A mama? Som rada, že otehotnela s otcom a že potom splodili teba, lebo by mi bolo bez teba na tomto svete smutno."

„Aj mne bez teba," usmiala som sa na ňu. „Len som chcela povedať, že vzťahy sú rôzne. A sama vieš, že manželstvo ešte neznamená fungujúci vzťah. To len mama chce tancovať na svadbe svojej dcéry a vie, že odo mňa sa ničoho takého pravdepodobne nedočká. Preto stavila na teba."

Lea mi venovala láskyplný pohľad. „Som rada, že si prišla. Začať deň smiechom so sestrou sa nepodarí hocikomu."

„Prepáč mi tie debilné otázky, či sa Vilo rozhýbal. Vôbec mi nedošlo, ako môžu na teba vplývať takéto reči."

„To nič. Možno je na vine môj cyklus, vieš, hormóny sa vedia zblázniť."

„Podľa mňa to začala mama na oslave mojej tridsiatky vo februári. Ona v mojom veku viedla teba za ruku do školy, kým ja som jej fňukala v kočiari. Časy sa menia, s tým nikto nič nenarobí."

„Myslíš, že sme pre ňu sklamaním?" zarazila sa Lea.

„Tak by som to nenazvala. Len by asi chcela, aby sme boli ‚na poriadku'. Ty si staršia, preto dobiedza najprv do teba. Ale myslím si, že ma čaká to isté."

Povzdychli sme si a chvíľu sme sa ešte zhovárali. Lea mi ukázala niekoľko fotografií z dovolenky, na ktorých sa s Vilom k sebe túlili, a ja som si s úľavou vydýchla, že je medzi nimi všetko v najlepšom poriadku.

Pri odchode ma vyprevadila pred kaviareň a pošepla mi, že vysadila antikoncepciu. Pochopila som, že sa cíti pripravená posunúť svoj život na inú úroveň. A že za jej pochybnosti

sme možno neboli zodpovedné len ja, mama a Lucia, ale aj hormonálna búrka, ktorá ovládala telo mojej sestry, aby si ho pripravila na rolu matky.

Veľmi som si priala, aby jej to vyšlo, pretože na celom svete neexistoval človek, ktorý by si zaslúžil viac ako Lea.

2

Pred fitnescentrom *Happy* postávala žena v strednom veku. Špičkou tenisky kopala do betónového stĺpika, na ktorom stál črepník s kvetmi. Zdala sa mi uzavretá pred svetom, akoby nechcela byť videná ani sa mu pozerať do očí.

Rozpaky, napadlo mi, keď som sa k nej blížila.

To sa spraví.

Vedela som, že ide o novú klientku, pretože na účte na sociálnych sieťach, z ktorého ma prvýkrát kontaktovala, mala svoju fotografiu. Nie celej postavy, ale tváre. Poznala som ju podľa dlhých vlnitých vlasov, takých ako z reklamy na dokonalý šampón.

„Dobrý deň. Ste Klaudia, však?"

Zdvihla hlavu, vlasy sa jej rozliali po chrbte a ramenách a nesmelo sa na mňa usmiala.

„Áno. Vy budete tá trénerka, však?" premerala si ma skúmavým pohľadom od hlavy až po päty.

Podala som jej ruku a snažila sa rozpamätať sa, koľko má rokov. Zdalo sa mi, že mi to písala. Podľa tváre jej bolo ťažké určiť vek, pretože ju mala plnšiu a jej výrazné líca nedovolili vráskam združovať sa na čele, pri kútikoch očí a úst.

„Som Olívia. Tykajme si, dobre?"

Prijala moju pravicu a jemne ju stisla.

Mala som chuť zarevať: *Neboj sa, som tu, aby som ti pomohla cítiť sa lepšie.*

Klaudiino sebavedomie bolo na bode mrazu. Nevedela som, aký má za sebou príbeh, ale podľa môjho odhadu v ňom bolo priveľa negativity. Jej ustráchaný výraz sa na chvíľu vytratil, keď som ukázala na vchod do fitka.

„Skôr ako sa do toho pustíme, pozhovárajme sa v parku."

Každá chvíľa, ktorá ju odďaľovala od predstavy činiek, karimatiek a strojov, ju menila na prívetivú ženu, ktorá prahne po vypočutí.

Túto stránku svojej práce som nemala rada. Ľudia si zo mňa robili psychológa, zverovali sa mi so súkromnými záležitosťami, ktoré ma na jednej strane vôbec nezaujímali, ale mohli mať vplyv na mentálne rozpoloženie klienta a jeho schopnosť vykonávať akékoľvek cviky.

Takže som pozorne počúvala a snažila sa premýšľať, ako správne nastaviť nielen tréning, ale aj hranice, po ktoré vpustí klientka svoje vzťahové ťažkosti.

„Bude to fajn, Klaudia. Verím, že dosiahneš svoj cieľ. Si silnejšia, ako si myslíš," usmiala som sa na ňu a potľapkala ju po ramene.

Roztopila sa ako zmrzlina na júlovom slnku. Presne toto totiž potrebovala počuť.

„Aj keď vyzerám takto?" ukázala na svoje veľké brucho.

„Nehovorím, že tá cesta bude ľahká, ale uvidíš, že to bude stáť za to. Ty si už spravila prvý krok," posmeľovala som ju.

„Ako? Veď sme ešte necvičili?" nechápala.

Vstala som z lavičky a prehodila si cez plece svoju športovú tašku.

„Presne si mi opísala, čo ťa trápi a čo by si chcela zmeniť. Identifikovať problém a rozhodnúť sa ho riešiť je vždy

ten prvý krok. To rozhodnutie si už spravila tu," ťukla som prstom do svojho spánku.

Pochopila a usmiala sa. Siahla po svojom batohu a vykročili sme parkom k posilňovni.

„Aby nám telo čo najlepšie fungovalo, musíme sa oň starať. Je to ako s autom. Ak ti má dobre slúžiť, musíš s ním chodiť do servisu. Olej sa v aute nemení len tak zo žartu. S telom to máš podobne. Potrebuješ správne palivo, teda jesť zdravo. Takisto sa musíš hýbať, ale zároveň aj oddychovať, aby sa telo po námahe zregenerovalo. Chcem, aby si sa na cvičenie pozerala ako na časť tvojej cesty. Ja ti len ukážem, ako po nej správne kráčať, aby si sa vyhla zraneniam či preťaženiu. Bude to zábava, uvidíš," žmurkla som na Klaudiu a uvedomila si, že hltá každé moje slovo.

„A výsledkom bude nielen to, že budeš vyzerať dobre, ale budeš sa aj dobre cítiť," povedala som rozhodne.

Niekedy stačí ozaj málo, aby mal človek chuť vystúpiť zo svojej komfortnej zóny s vidinou, že ho čaká lepší a zdravší život. Práve preto som sa stala trénerkou.

Pre iskru v očiach Klaudie, Milana, Janky či hocikoho iného, kto nechcel preflákať zvyšok života neustálymi sťažnosťami na to, ako ho vek oberá o možnosť žiť naplno.

Vo fitku ešte nebolo veľa ľudí. Klaudiu som zaviedla do dámskej šatne a ukázala jej celý priestor. Jej obavy sa postupne rozplývali, už nepôsobila vyplašene ako vtáča zatvorené v klietke. Usmievala sa a veľmi jej to pristalo.

Zhlboka som sa nadýchla a pustila sa do práce. Dnes je Klaudiin veľký deň, aj keď o tom ešte netuší.

Nevedela som si predstaviť lepšiu prácu.

3

Vincent sedel na gauči a lietal prstom po displeji mobilu. Obzeral si ju na fotografiách. Ako prvé ho zaujali jej oči. Modré, krásne tvarované, veľké, orámované hrubým tmavým obočím. Nešlo však len o ich tvar, ale o to, ako sa vedeli dívať.

Napriek tomu, že pózovala nejakému fotografovi, Vinco nadobudol pocit, že sa pozerá priamo naňho. Akoby sa ho chcela opýtať, prečo na ňu tak civie.

Prezrel si množstvo ďalších fotiek. Na niektorých sa usmievala, no častejšie sa tvárila vážne. Pohľad na ňu vzbudzoval rešpekt. Žiaden prehnaný mejkap, linky na očiach či husté mihalnice, ktoré často vídal u dievčat v jej veku. Vyzerala veľmi prirodzene.

Skúmal jej lícne kosti a tvar pier, ktoré mala takmer na každej fotke zvýraznené rúžom alebo leskom.

Pekná.

Je veľmi pekná a vie o tom, pomyslel si.

Mal rád sebavedomé osoby, ktoré poznajú svoju hodnotu. Sám oplýval touto vlastnosťou a rád sa zdržiaval v spoločnosti podobných ľudí, lebo len tých mohol považovať za inšpiratívnych.

Olívia, aké pekné meno.

Prezeral si ďalšie jej fotky a začal si viac všímať jej vlasy. Tmavé, takmer vždy zopnuté v drdole na temene hlavy alebo zapletené vo vrkoči. Asi na troch fotografiách ich mala voľne rozpustené a siahali jej po lopatky.

Páčila sa mu, aj keď bola strapatá. Vyžarovala z nej sila a rozhodnosť. Akoby presne vedela, o čo v živote ide a čo jej môže byť ukradnuté.

Až potom sa zameral na jej postavu. Vyšportovaná, malé, ale pevné prsia, sexi zadok, pekne tvarované nohy a paže, široký chrbát.

Ako dlho sa venuje cvičeniu?

Čo ju priviedlo na túto cestu?

Alebo by sa mal skôr opýtať kto?

Rodičia?

Frajer?

Spolužiaci, ktorí sa k nej v škole nesprávali pekne?

„Sorry, že som ťa nechal tak dlho čakať, kámo," prerušil tok jeho myšlienok dávny priateľ Fedor.

Vincent sa zdvihol zo sedačky, mobil automaticky zablokoval a zvítal sa s priateľom stiskom dlane a náznakom objatia.

„Mal som dôležitý telefonát s právnikom Hanzelom," povzdychol si a viedol Vinca do svojej kancelárie.

Keď vošli dnu, sadli si k oválnemu stolu, kde stál pripravený laptop.

„Sadaj, všetko je nachystané," ukázal Fedor na pohodlné stoličky.

„Máš nejaké problémy?"

„Iba sa zas rozvádzam a tá malá mrcha ma chce maximálne ošklbať," zasmial sa a nalial obom do pohárov whisky, potom si prisadol k Vincentovi.